

[Arbejdsministeren.]

Herudover vil jeg gerne føje til, at man allerede i dag ved rekruttering til arbejdstilsynet lægger vægt på, at det personale, der arbejder i mærken, ikke bare er virkelighedsfjerne teoretikere. Loven foreskriver udtrykkeligt, at det ingeniøruddannede personale skal have haft mindst 2 års praktisk arbejde inden ansættelsen, og de øvrige tilsynsførende, som man betegner inspektører, er efter udstået læretid uddannet både som maskinmestre og som elektrikere. Hele tilsynspersonalet videreuddannes, dels ved kurser, dels gennem de erfaringer, de indhøster ved arbejdet ude omkring i arbejdslivet.

Når det så endelig ligger forslagsstillerne stærkt på sinde, at der ved inspektionsbesøg er kontakt mellem tilsynet og de beskæftigedes repræsentanter, vil jeg bare minde om, at vi netop ved lov af 19. maj 1971 har fået en præcisering heraf, idet der nu i arbejderbeskyttelsesloven står, at en tilsynsførende ved sine inspektioner jævnligt skal træde i forbindelse med sikkerhedsrepræsentanterne, sikkerhedsgrupperne og repræsentanter for sikkerhedsudvalget. Disse har fri adgang til at forelægge spørgsmål af sikkerheds- og sundhedsmæssig art for tilsynspersonalet.

Til det forslag, som er fremsat om, at man skal have sikkerhedsrepræsentanter på alle virksomheder med mindst 5 beskæftigede, vil jeg gerne sige, at organisationerne ved forarbejdet til bekendtgørelsen var enige om at sætte grænsen ved mindst 10 beskæftigede, og jeg synes nok, det er lovlig tidligt at begynde at ændre ved disse forhold, som organisationerne altså har været enige i. Jeg mener, at vi bør indhente erfaringer med virkningerne heraf, inden vi overvejer, om grænsen eventuelt bør sættes længere ned.

Spørgsmålet om sikkerhed i ansættelsen for sikkerhedsrepræsentanten er allerede for nogen tid siden taget op til overvejelse i ministeriet og i arbejdstilsynet. Jeg er enig i, at der er behov for en særlig beskyttelse, og jeg håber også, vi finder frem til en sådan beskyttelse.

At arbejdsgiverne dækker det økonomiske tab, som sikkerhedsrepræsentanten måtte lide ved udførelsen af sit arbejde, har vi allerede i princippet anerkendt. Jeg vil gerne nævne, at i bekendtgørelsen er det i § 10, stk. 2, foreskrevet, at arbejdsgiveren skal sørge for, at medlemmerne af sikkerhedsgrupperne og sikkerhedsudvalget får en efter forholdene rimelig tid til rådighed til at varetage de opgaver og pligter, som er forbundet med dette job. Med hensyn til uddannelsen er det sådan, at arbejdsgiveren skal give såvel sikkerhedsudvalget som sikkerhedsgruppens medlemmer lejlighed til at erhverve sig den fornødne uddannelse i sikkerhedsmæssige spørgsmål. Herudover vil jeg gerne oplyse — det er formentlig i forvejen bekendt — at jeg har opnået finansudvalgets samtykke til, at der ydes arbejderbeskyttelsesfonden et ekstra statstilskud på 3 mill. kr. i indeværende år til uddannelses- og oplysningsvirksomhed om internt sikkerhedsarbejde for bl. a. sikkerhedsrepræsentanter og arbejdsledere, og jeg regner med, at vi får et tilsvarende tilskud for de to kommende finansår.

Når man dernæst er inde på, at sikkerhedsrepræsentanter midlertidigt skal kunne standse arbejdet på en virksomhed af hensyn til sikkerheden, vil jeg henvise til normen for regler for behandling af faglig strid, hvis bestemmelser er optaget som en bestanddel af næsten alle kollektive overenskomster. I henhold til normens § 5 har arbejderne udtrykkelig ret til iværksættelse af uvarslet arbejdsvægring, hvor arbejdet kræves udført på en sådan måde, at hensynet til liv og velfærd afgiver tvingende grunde til at standse arbejdet.

Må jeg videre sige, at når forslagsstillerne ønsker, at der vælges en fælles sikkerhedsrepræsentant på arbejdspladser, hvor der er beskæftiget så små virksomheder, at den enkelte virksomhed kun deltager måske med omkring 5 ansatte, går jeg ud fra, at man i særlig grad tænker på bygge- og anlægsområdet, på byggepladser, hvor den rullende arbejdsgang netop skaber sådanne